

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 469/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. S., H., zastúpeného advokátom Mgr. M. B., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Cob 350/2009-238 z 23. júna 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. S. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. augusta 2011 doručená sťažnosť Ing. M. S., H. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. M. B., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový

protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Cob 350/2009-238 z 23. júna 2010 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva:

„Dňa 07. 05. 1999 som podal žalobu na Okresný súd Bratislava I v právnej veci žalobcu Ing. M. S. c/a S., a. s. o zaplatenie 224.089,34 Sk (7.438,42 EUR) s príslušenstvom, ktorou som sa domáhal náhrady spôsobenej škody z titulu bezdôvodného obohatenia sa žalovaného, ku ktorému došlo tým, že žalovaný odpísal z môjho podnikateľského účtu v rozpore s dohodnutými zmluvnými podmienkami, bez môjho vedomia a súhlasu a bez toho aby ma na to vopred vyzval žalovanú istinu. Okresný súd Bratislava I rozhodol v mojej veci rozsudkom dňa 27. 06. 2001 tak, že moju žalobu v celom rozsahu zamietol. Proti tomuto rozsudku som podal odvolanie na Krajský súd v Bratislave, kde tento odvolací súd v uznesení zo dňa 13. 02. 2002 rozsudok Okresného súdu Bratislava I zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie...“

Následne vo veci opätovne prebehlo konanie na Okresnom súde Bratislava I, ktorý rozsudkom zo dňa 22. 05. 2009 opätovne moju žalobu v celom rozsahu zamietol, pričom v odôvodnení rozsudku uviedol, že žaloba nie je dôvodná, pretože uskutočnením spätnej úhrady nevzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie, lebo táto bola použitá na uspokojenie škody žalobcu.

Okresný súd sa nezaoberal a teda ani nevysporiadal v celom rozsahu s vadami ktoré mu vytýkal Krajský súd v Bratislave v uznesení zo dňa 13. 02. 2002 a keďže na základe aj týchto skutočností prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil, podal som proti tomuto rozsudku odvolanie.“

Krajský súd na základe odvolania sťažovateľa napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 26 Cb 403/1999-208 z 22. mája 2009 v znení opravného uznesenia č. k. 26 Cb 403/1999-217 z 23. septembra 2009.

Sťažovateľ tvrdí, že tak okresný súd, ako aj krajský súd svoje rozhodnutia riadne neodôvodnili „v zmysle § 157 ods. 2 OSP, že ich postup a rozhodnutia sú v rozpore

s predchádzajúcim rozhodnutím Krajského súdu, že z odôvodnenia ich rozhodnutí nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Domnievam sa, že právne závery oboch súdov sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, že sú aj v rozpore s obsahom súdneho spisu ako aj v rozpore s princípom spravodlivosti a teda, že ich postup v súdnom konaní a prijaté rozhodnutia popreli moje právo na spravodlivý proces a teda že tieto rozhodnutia sú v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a rovnako tak, že boli porušené aj moje práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.“

Sťažovateľ v sťažnosti tiež uvádza: „Dňa 31. 08. 2010 som síce podal v tejto veci dovolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky ako aj podnet na Generálnu prokuratúru SR na podanie mimoriadneho dovolania, ale aj môj podnet na Generálnu prokuratúru bol odmietnutý a konanie o dovolaní bolo zastavené pre neakceptovanie mojej žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov, pričom som momentálne v takej nepriaznivej finančnej situácii, že som si vyrubený súdny poplatok nemohol dovoliť uhradiť a aj s ohľadom na skutočnosť, že Generálna prokuratúra môj podnet na mimoriadne dovolanie odmietla. Uznesenie o zastavení konanie mi bolo doručené dňa 23. 06. 2011 a nadobudlo už aj právoplatnosť.“

Sťažovateľ na základe uvedených skutočností navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s právom na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd bolo porušené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23. 06. 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 3Cob/350/2009 v právnej veci žalobcu Ing. M. S. c/a S-, a. s. o zaplatenie 7.438,42 EUR s príslušenstvom a o odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I

sp. zn. 26Cb 403/1999 v právnej veci žalobcu Ing. M. S. c/a S., a. s. o zaplataenie 7.438,42 EUR s príslušenstvom porušené bolo.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23. 06. 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 3Cob/350/2009 v právnej veci žalobcu Ing. M. S. c/a S., a. s. o zaplataenie 7.438,42 EUR s príslušenstvom a o odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 26Cb 403/1999 v právnej veci žalobcu Ing. M. S. c/a S., a. s. o zaplataenie 7.438,42 EUR s príslušenstvom ako aj rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 22. 05. 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 26Cb 403/1999 v právnej veci žalobcu Ing. M. S. c/a S., a. s. o zaplataenie 7.438,42 EUR s príslušenstvom sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 10.000,- EUR, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť sťažovateľovi do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

Sťažovateľovi sa priznávajú trovy konania - právneho zastúpenia vo výške 306,33 EUR s DPH, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť na účet na účet právneho zástupcu sťažovateľa vedený v T., a. s. č. ú:... do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľ súčasne požiadal v súlade s § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) o odloženie vykonateľnosti namietaného rozhodnutia krajského súdu č. k. 3 Cob 350/2009-238 z 23. júna 2010.

II.

Ústavný súd zistil, že konania o podanom dovolaní sťažovateľa bolo zastavené pre nezaplataenie súdneho poplatku uznesením okresného súdu č. k. 26 Cb/43/1999-286 z 30. mája 2011, z ktorého vyplýva, že okresný súd po doručení dovolania sťažovateľa okresnému súdu 3. septembra 2010 ho 24. septembra 2010 vyzval na zaplataenie súdneho poplatku za dovolanie v súlade s § 6 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“) v spojení s položkou 1

v Sadzobníku súdnych poplatkov. Vo výzve sťažovateľa upozornil, že ak súdny poplatok v určenej lehote nezaplatí, súd konanie zastaví. Sťažovateľ sa k tejto výzve na zaplatenie súdneho poplatku vyjadril; okresný súd toto vyjadrenie považoval za žiadosť o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

O žiadosti sťažovateľa na oslobodenie od platenia súdnych poplatkov rozhodol okresný súd uznesením z 3. marca 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 30. marca 2011, tak, že sťažovateľovi oslobodenie od platenia súdneho poplatku za podané dovolanie nepriznal. V nadväznosti na to bol sťažovateľ na zaplatenie súdneho poplatku vyzvaný výzvou s poučením, že v prípade nezaplatenia súdneho poplatku súd konanie zastaví, ak ho sťažovateľ do 10 dní od doručenia výzvy nezaplatí. Táto výzva bola doručená sťažovateľovi 5. októbra 2010, avšak v určenej lehote sťažovateľ súdny poplatok nezaplatil. Okresný súd preto s poukazom na skutočnosť, že sťažovateľovi nepriznal oslobodenie od súdneho poplatku podľa § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb., konanie o dovolaní zastavil.

Ústavný súd tiež zistil, že o sťažnosti sťažovateľa s rovnakým obsahom ústavný súd už rozhodol uznesením č. k. I. ÚS 412/2010-11 z 11. novembra 2010 tak, že ju po predbežnom prerokovaní odmietol vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu z dôvodu, že sťažovateľ súčasne podal proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v čase rozhodovania o tejto sťažnosti sťažovateľa ešte nerozhodol; preto považoval ústavný súd podanie sťažnosti za predčasne podané a súčasne upozornil sťažovateľa, že už judikoval (napr. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti vecí zjavne vylučujú. Preto nie je odôvodnené, aby sťažovateľ v prípade, ak podal dovolanie, zároveň podal aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť. Ústavný súd vo svojom rozhodnutí tiež uviedol, že ak by sa vecne zaoberal

sťažnosťou sťažovateľa pred rozhodnutím najvyššieho súdu o podanom dovolaní, mohol by neprípustne zasiahnuť do rozhodovania všeobecných súdov. V prípade, ak by ústavný súd čakal na rozhodnutie dovolacieho súdu, mohlo by to viesť k predĺženiu konania o sťažnosti a navádzalo by to potenciálnych sťažovateľov k obdobnému postupu, aký zvolil v danom prípade sťažovateľ, t. j. k paralelnému podaniu sťažnosti ústavnému súdu zároveň s podaním dovolania, čo vzhľadom na už uvedené nie je opodstatnené.

Z týchto dôvodov sa ústavný súd v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 412/2010 podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady *ratione temporis* ju v časti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, pri predbežnom prerokovaní odmietol ako neprípustnú podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju aktuálnu rozhodovaciu činnosť, podľa ktorej v prípade, ak nedôjde v dovolacom konaní k zrušeniu, resp. k zmene napadnutého rozhodnutia, je daná právomoc ústavného súdu tak na preskúmanie dovolacieho rozhodnutia, ako aj odvolacieho rozhodnutia a zákonná dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti plynie od doručenia rozhodnutia najvyššieho súdu [porovnaj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) z 12. novembra 2002 vo veci *Zvolský a Zvolská verzus Česká republika*, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54, tiež rozhodnutia ústavného súdu II. ÚS 324/2010, III. ÚS 192/2010, IV. ÚS 245/2010, III. ÚS 192/2011].

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Vzhľadom na to, že predbežnému prerokovaniu sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu nebráni oneskorenosť ani nedostatok právomoci, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Ústavný súd posúdil sťažnosť sťažovateľa namietajúcu porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom krajského súdu.

1. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 3 Cob 350/2009-238 z 23. júna 2010

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Článok 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom na zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (IV. ÚS 115/07). Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu nemožno badať medzi základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto sa ich namietané porušenie skúma spoločne.

Vychádzajúc z uvedeného bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či napadnutý rozsudok krajského súdu možno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, a teda z ústavného hľadiska za neakceptovateľný a neudržateľný.

Z napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd sa stotožnil s odôvodnením rozsudku okresného súdu č. k. 26 Cb 403/1999-208 z 22. mája 2009, a preto sa v zmysle § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v zásade obmedzil len na skonštatovanie správnosti týchto dôvodov.

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ústavný súd pripomína svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej je možnosť odvolacieho súdu uvedená v § 219 ods. 2 OSP obmedziť sa v odôvodnení potvrdzujúceho rozhodnutia len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia vždy potrebné v záujme ústavne konformného výkladu (čl. 152 ods. 4 ústavy) aplikovať aj vo svetle judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra ústavného súdu a ESĽP nevyžaduje, aby bola v odôvodnení rozhodnutia daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Sťažovateľ považuje napadnutý rozsudok za taký, ktorý nie je riadne odôvodnený v zmysle § 157 ods. 2 OSP, pretože z jeho odôvodnenia *„nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej“*, že *„právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami... a v rozpore s princípom spravodlivosti“*, z čoho vyvodzuje popretie práva na spravodlivý proces.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v časti, ktorá sa vzťahuje na uvedenú námietku sťažovateľa, krajský súd okrem iného uviedol:

„Krajský súd v Bratislave prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 O. s. p., nariadením pojednávania a z predložených listinných dôkazov ako i z priebehu konania pred súdmi zistil zhodne so súdom prvého stupňa skutkový stav a stotožnil sa i s právnym posúdením veci.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O. s. p.).“

Sťažovateľ namieta, že odvolací súd *„úplne scestne uviedol, že:*

- je nesprávne moje tvrdenie, že sa nezisťoval úmysel zmluvných strán pri uzatváraní zmluvy

- bod 6.6. obchodných podmienok oprávňuje banku odúčtovať predmetnú pohľadávku od zmluvného partnera.“.

Toto odôvodnenie podľa sťažovateľa vykladá ustanovenie bodu 6.6 obchodných podmienok „*takým voľným spôsobom, že ma až vedie k záveru, že... nepochopil zjavnú podstatu rozdielu medzi mojimi peňažnými prostriedkami uloženými na mojom podnikateľskom účte a mojou prípadnou pohľadávkou voči banke*“.

Odvolací súd v odôvodnení doplnil a rozšíril odôvodnenie rozsudku okresného súdu takto:

„*Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí sa plne riadil zrušujúcim uznesením odvolacieho súdu a jeho právnym názorom. Je nesprávne tvrdenie žalobcu v odvolaní, že nezisťoval úmysel zmluvných strán pri uzatváraní zmluvy. Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní listinnými dôkazmi správne dospel k záveru, že zo znenia bodu 6 Obchodných podmienok k zmluve jasne rozumieť, že body 6.1 až 6.5 uvádzajú prípady, kedy je zmluvný partner povinný späťne uhradiť bankou zaplatené úhrady a bod 6.6 oprávňuje banku odúčtovať predmetnú pohľadávku od zmluvného partnera. Túto otázku odvolací súd považoval za podstatnú pre posúdenie dôvodnosti odvolania a zhodne so súdom prvého stupňa zistil, že žalovanému vzniklo právo na spätné inkaso v súlade s bodom 6 Obchodných podmienok.*

V konaní bolo nepochybne zistené, že k zmenšeniu majetku žalovaného došlo tým, že peňažné prostriedky týkajúce sa spornej transakcie poukázal na účet žalobcu a po nesplnení podmienok uvedených v zmluve tým, že žalobca nepredložil potvrdenku z POS terminálu, banka vydávateľa karty nepreplatila žalovanému úhradu peňažných prostriedkov, ktoré zaplatil žalobcovi. Spätná úhrada bola vykonaná v súlade s bodom 6, 6.1 a 6.6 Obchodných podmienok k zmluve.

Ďalšie skutkové okolnosti uvádzané žalobcom v odvolaní či platobná karta bola pravý, falšovaná, či v konaní bola alebo nebola predložená a pod. sú pre posúdenie veci právne irelevantné.“

Odvolací súd sa stotožnil s postupom okresného súdu, ktorý v odôvodnení svojho rozsudku č. k. 26 Cb 403/1999-208 z 22. mája 2009, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol, okrem iného uviedol:

„Dňa 15. 12. 1997 uzatvorili žalobca a žalovaný zmluvu o prijímaní platobných kariet prostredníctvom POS terminálu. Súčasťou zmluvy boli Obchodné podmienky podľa čl. II ods. 2 Zmluvy a Pokyny na prijímanie platobných kariet, podľa čl. II ods. 3 zmluvy. Dňa 17. 11. 1998 žalovaný zaslal žalobcovi žiadosť o zaslanie predajného dokladu z POS terminálu, ku transakcii uskutočnenej dňa 6. 11. 1998 v predajom žalobcu platobnou kartou č. 4925737010303239.

Žalobca listom z 23. 11. 1998 odpovedal žalovanému, že dňa 6. 11. 1998 bol v jeho firme realizovaný nákup v hodnote 3 x 77.000,- Sk prostredníctvom plat. karty č. 4925737010303239 no pri platení došlo k poruche POS terminálu a to tak, že POS terminál nevydával potvrdenky. Žalobca celú transakciu konzultoval s pracovníčkou žalovaného p. P., ktorá po overení si karty v autorizačnom stredisku oznámila, že karta je v poriadku, doporučila mu však platby stornovať. Tieto skutočnosti mal súd preukázané z výpovede svedkyne P.

Dňa 23. 12. 1998 žalovaný listom oznámil žalobcovi realizáciu spätnej úhrady vo výške 224.089,83 Sk (3 x 77.000,- Sk, mínus provízia žalovaného na realizáciu platby cez POS terminál), nakoľko žalobca nesplnil Obchodné podmienky a nepredložil v stanovenej dobe predajný doklad.

POS terminál dňa 6. 11. 1998 nevydal potvrdenku, pričom žalobca nevykonal STORNO úhradu. Podľa vyjadrenia žalobcu bol tento pokazený.

Podľa čl. II ods. 6 Zmluvy o výpožičke POS terminálu sa však žalobca zaviazal o. i. chrániť POS terminál pred poškodením. Podľa správy firmy Q., T., ktorá vykonala opravu POS terminálu v servisnom stredisku však dôvodom prečo terminál nevydal potvrdenku bol fakt, že doska terminálu bola poliata neznámou tekutinou. Pôsobením tekutiny bol skratovaný riadiaci obvod tlačiarne, čo spôsobilo nefunkčnosť terminálu tak, že tento prestal vydávať potvrdenky.“

Ústavný súd v tejto súvislosti nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo možné považovať za

svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu, pretože krajský súd sa v značnej miere stotožnil s podrobne odôvodneným právnym názorom okresného súdu, rozšíril vecnú argumentáciu na podporu správnosti odôvodnenia uvedeného rozsudku, čím sa vyrovnal aj s námietkami sťažovateľa, ktoré sú z veľkej časti totožné s tými, ktoré uplatnil aj na ústavnom súde.

Napadnutý rozsudok je náležité a primeraným spôsobom odôvodnený, a nemožno ho preto považovať za ústavne neakceptovateľný. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnymi názormi krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá právomoc ústavného súdu nahradiť právne názory krajského súdu svojimi vlastnými. Úlohou ústavného súdu nie je do detailov preskúmať prípad z pozície v okolnostiach prípadu aplikovaných právnych noriem ani opätovne podrobiť revízií napadnutý rozsudok so zámerom „vylepšiť“ jeho odôvodnenie, prípadne zostaviť zoznam možných pochybení krajského súdu, ak tieto nemajú takú relevanciu, ktorá by mohla spochybniť konformitu záverov napadnutého rozsudku s ústavou (IV. ÚS 270/09, IV. ÚS 27/2010). Ústavný súd preto dospel k záveru, že krajský súd (v spojení s okresným súdom) rozsudok odôvodnil tak, že z tohto odôvodnenia nevyplývajú závery, ktoré by signalizovali, že by ním mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd vo svojej stabilnej judikatúre uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Za porušenie základného práva pritom nemožno považovať neúspech v konaní. Inak povedané, obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania, preto nie je možné považovať nevyhovenie návrhu v konaní pred všeobecným súdom za porušenie tohto práva (I. ÚS 3/97).

Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi rozsudkom krajského súdu č. k. 3 Cob 350/2009-238 z 23. júna 2010 a namietaným porušením (prípadne odoprením či odňatím) základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

2. K namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu č. k. 3 Cob 350/2009-238 z 23. júna 2010

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok...

Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (IV. ÚS 326/07).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným rozsudkom krajského súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a ani základným právom podľa čl. 20 ústavy

a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Krajský súd rozhodol vo veci sťažovateľa spôsobom, s ktorým sťažovateľ síce nesúhlasí, ale rozhodnutie bolo náležite odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd vzhľadom na svoje ústavné postavenie a ústavnú funkciu nie je oprávnený ani povinný nahrádzať.

S odvolaním sa na tieto skutočnosti a závery ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku už pri jej predbežnom prerokovaní, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľa v nej uplatnenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. novembra 2011